

Sygn. akt V KK 485/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2020 r.

sprawy **P. M.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 190a § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.,

z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 sierpnia 2019 r.,
sygn. akt XII K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2.obciążyć skazanego P. M. kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. M. oskarżony został o to, że w okresie od 2 grudnia 2018 r. do 12 grudnia 2018 r. uporczywie nękał S.B. za pomocą wiadomości wysyłanych za pośrednictwem aplikacji internetowych oraz nawiązując kontakt z jej znajomymi, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2019 r., sygn. akt XII K (...), uznał P. M. za winnego tego, że w okresie od 2 grudnia 2018 r. do 12 grudnia

2018 r. poprzez wysyłanie za pomocą aplikacji internetowych licznych wiadomości o treści, które wzbudzały w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz poprzez nawiązywanie kontaktu z jej znajomymi poprzez wysłanie za pomocą aplikacji internetowych licznych wiadomości, które w istotny sposób naruszały jej prywatność, uporczywie nękał S. B. , tj. popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 zł. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 13 grudnia 2018 r. godz. 15:20 do dnia 14 grudnia 2018 r. godz. 16:55 przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny. Sąd orzekł również w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Sąd Okręgowy w W. , po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego, wyrokiem z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego P. M. , który zaskarżając go w całości, zarzucił:

1. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, naruszenie art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. - polegające na jego niezastosowaniu i nieuchyleniu wyroku Sądu I instancji oraz nieprzekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji braku możliwości stwierdzenia czy orzeczenie zostało podpisane przez osobę biorącą udział w jego wydaniu (zarzut opisany w pkt II kasacji);
2. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. -polegające na jego niezastosowaniu i nieuchyleniu wyroku sądu I instancji oraz nieprzekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji zaistnienia braku prawidłowo złożonego wniosku o ściganie przez pokrzywdzoną, który to brak nie został uzupełniony na etapie postępowania sądowego przed sądem I instancji jak i później w postępowaniu przed sądem II instancji (zarzut opisany w pkt III kasacji);

3. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. - polegające na jego niezastosowaniu, nieuchyleniu wyroku sądu I instancji oraz nieprzekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania i uznaniu za prawidłowe dokonanie przez sąd I instancji, dopiero na etapie ogłaszania wyroku, istotnej dla zakresu odpowiedzialności karnej skazanego zmiany opisu czynu zarzucanego skazanemu, poprzez dodanie znamienia skutkowego „istotnego naruszenia prywatności pokrzywdzonej”, podczas gdy dodanie znamienia skutkowego w postaci „istotnego naruszenia prywatności pokrzywdzonej” wykroczyło poza granice oskarżenia i w tym zakresie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela (zarzut opisany w pkt IV kasacji);

4. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. - polegające na jego niezastosowaniu i nieuchyleniu wyroku sądu I instancji oraz nieprzekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji nienależytego obsadzenia sądu I instancji na rozprawie 14 sierpnia 2019 r. (zarzut opisany w pkt V kasacji).

Podnosząc takie zarzuty w kasacji, obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego P. M. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim Sąd Najwyższy podkreśla, że w pełni akceptuje stanowisko Sądu Okręgowego w W. oraz prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację, co do tego, że w sprawie nie wystąpiła żadna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w kasacji. Zauważyć należy, że kasacja w swoich pierwszych trzech punktach powieliła zarzuty stawiane również

w apelacji, co do których Sąd odwoławczy w sposób rzeczowy i wyczerpujący odniósł się oraz prawidłowo stwierdził, że są one całkowicie bezzasadne.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu należy jedynie dodać, że wbrew twierdzeniu skarżącego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 sierpnia 2019 r. w sprawie o sygn. XII K (...) został podpisany przez osobę biorącą w jego wydaniu, a więc nie doszło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. Znak graficzny znajdujący się pod tym orzeczeniem jest podpisem w rozumieniu art. 113 k.p.k. i należy jednoznacznie przyjąć, że został on nakreślony przez sędziego referenta, orzekającego w składzie jednoosobowym, a wynika to również z zapisu protokołu rozprawy z dnia wydania wyroku, iż po sporządzeniu i podpisaniu wyroku, Przewodniczący ogłosił go publicznie. Ten zapis oraz podpisy pod protokołem nie został przez skarżącego zakwestionowane. Wydaje się również konieczne wskazanie, że przy takim podejściu i takich poglądach obrońcy oraz skazanego, tylko podpisanie wyroku w obecności skarżących i to po uprzednim zweryfikowaniu tożsamości sędziego, nie będzie przez nich kwestionowane. Byłoby to jednak całkowicie niezgodne z obowiązującymi przepisami.

Drugi zarzut jest również oczywiście bezzasadny. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że pokrzywdzona S. B. nie tylko złożyła zawiadomienie o popełnionym przestępstwie, ale również prawnie skuteczny wniosek o ściganie i do czasu zakończenia postępowania, nawet nie próbowała go cofnąć. Obrońca skazanego wprawdzie zauważa treść tego wniosku, który znajduje się na K- 2 akt sprawy, jednakże po raz kolejny stara się sugerować wystąpienie okoliczności, które nie miały miejsca. Jeżeli faktycznie zdaniem obrońcy mogło dojść do sfałszowania protokołu w części, w której znajduje się wniosek, winien był on przede wszystkich zawiadomić organy ścigania o popełnieniu przestępstwa, a nie w kasacji twierdzić, że doszło do dopisania tego wniosku w późniejszym czasie, chociaż nie precyzuje on kiedy i przez kogo.

Chybione jest również twierdzenie obrońcy, że w sprawie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela. Brak jest bowiem podstaw do twierdzenia, że Sąd Rejonowy orzekał z przekroczeniem granic oskarżenia dokonując zmiany opisy czynu przypisanego oskarżonemu, nie wystąpiła więc w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Sąd ten rozpoznał sprawę w

granicach tego samego zdarzenia historycznego, gdyż została zachowana tożsamość oskarżonego, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia oraz tożsamość przedmiotu zamachu. Przedmiotem ochrony z art. 190a § 1 k.k. jest wolność człowieka, a także prawo do prywatności. Dokonując zmiany opisu czynu, w ramach tego samego przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. obracał się Sąd w kategoriach tego samego czynu, a nie innego przestępstwa.

Nie zasługuje również na akceptację twierdzenie skarżącego, że Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 14 sierpnia 2019 r., a więc w dniu kiedy został wydany wyrok, był nienależycie obsadzony. Wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. skarżący upatruje w tym, że sędzia orzekająca w tej sprawie w dniu 14 sierpnia 2019 r. była delegowana do orzekania w Sądzie Okręgowym, a więc została wyłączona ze składu sądu macierzystego i nie miała uprawnień do orzekania. Na poparcie takiego stanowiska skarżący przywołuje pogląd SSN W.K.. Odnosząc się do tego zarzutu stwierdzić należy, że pogląd ten jest wyraźnie odosobniony i nie znalazł aprobaty ani w judykaturze ani w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zgodzić się natomiast należy z poglądem prawnym wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2012 r., sygn. I KZP 13/12 (OSNKW 2012, z. 9, poz. 87), w której podkreślono, że jedną z ustrojowych zasad wymiaru sprawiedliwości jest wykonywanie przez sędziego obowiązków służbowych w jego sądzie macierzystym. Mocą aktu delegacji sędzia uzyskuje upoważnienie do orzekania poza sądem macierzystym, jednakże udzielenie sędziemu delegacji nie pozbawia go prawa do orzekania w sądzie macierzystym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego P. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k.